

Uzavře-li jednotlivý účastník s třetí osobou právní jednání, aniž by jednal jménem všech účastníků, vzniká právní poměr toliko mezi třetí osobou a tímto účastníkem — nehledíc k nárokům, jež vzejdou z uzavřeného jednání ostatním účastníkům proti jednajícímu — a to i tenkrát, když třetí osoba o stávajícím spolčení věděla.

Je-li tu však některý z případů naznačených v odst. 1—3, jsou všichni účastníci z dotyčného právního jednání oprávněni a zavázáni solidárně. Solidárnost závazku souhlasí úplně se zásadou čl. 280 obch. z.; avšak i solidárnost oprávnění bylo nutno stanovit, poněvadž úplně odpovídá snahám a potřebám obchodu a poněvadž by ustanovení opačné libovůli a nesprávnosti nejružnějšího druhu mělo v zápětí. (Prot. str. 1182.) Jak se samo sebou rozumí, může být však solidarita oprávnění (i závazků) úmluvou vyloučena a i oproti třetímu vznikají pak z právního jednání pro jednotlivé společníky toliko poměrná práva a závazky. Jinak platí tu úplně předpisy občanského zákona o korrealním a solidárním ručení, obsažené v §§ 891—896.

#### IV. Zrušení společnosti.

Dle čl. 270 obch. z. má po skončení společného jednání účastník, který je prováděl, ostatním účastníkům o něm počet složiti a doklady vydati; týž účastník též obstarává likvidaci společnosti. Jestliže by tento účastník se zdráhal počet z jednání složiti, bylo by nutno v pravidelném účetním procesu na něho nastupovati. Vydání knih a papírů ve smyslu čl. 160 a 253 obch. z. nelze tu žádati, leč že by účastníci byli kupci plného práva, kteří vedou obchodní knihy, ve kterémžto případě pak by bylo možno užiti předpisu čl. 37 obch. z. (srv. Randovo Soukromé obchodní právo, II. vyd., § 16 a násl.; Wolfův článek v Buschově Archivu sv. XVIII. str. 257; Hauser, Centralorgan sv. VIII. str. 8).

**Společenstva bytní čili stavební viz Společenstva výdělková a hospodářská.**

#### Společenstva honební a pronájem honitby.

##### I. Pojem a význam společenstev honebních.

Volné zadávání honitby mělo v zápětí povážlivé nešvary. Zvěř trpěla vykořisťováním honby bez určitého plánu, nezachováváním času šetření a následkem nedostatku uspořádané honební policie značné škody a hrozilo jí úplné zničení a vyhubení. Též hospodářství tím trpělo. Bylo tudíž zapotřebí obmeziti honební volnost vlastníka pozemku ve směru policejním a hospodářským, a upravit výkon honitby a tím předejiti škodám a nebezpečím. Vzhledem k zásadě, že právo honební musí být nerozlučitelně spojeno s vlastnictvím pozemku, bylo více přihlíženo k zákonodárství honebnímu a byla přijata zásada, že výkon honitby je závislým na jistých osobních a věcných náležitostech; předkem bylo uznáno nutným, že pozemek vlastníka, chce-li vykonávati samostatně honitbu na svých pozemcích, musí vykazovati určitou míru plošnou v souvislosti, t. j. nesmí být přerušen pozemky cizími. Tak stanoveno bylo v Prusku pro vlastní honitbu 300 jiter, v Bádensku 200 jiter, ve Wirttembersku více jak 50 jiter, v Sasku 500, v Bavorsku 240 čtvrt hektarů. Výjimka připuštěna jen při těch pozemcích, které byly ohrazením neb následkem své přirozené povahy více nebo méně pro sebe uzavřeny. Všechny ostatní pozemky, jež nemají předepsané míry plošné, spojí se ve společné okresy, pokud se týče, honební společenstva, která pak jsou oprávněna k výkonu honitby. Tyto zásady